

Den frälsande tacksamheten

Predikan av pastor Eric Sjödin

**“Och när en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst och föll ner för Jesu fötter och tackade honom.”
(Lukas 17:15-16)**

Inledning

Vi har alla mycket att vara tacksamma för. Ändå är det lätt att glömma varifrån allt det goda kommer och att ta våra välsignelser för givna.

I dagens predikan möter vi tio spetälska män som alla blir botade av Herren, men bara en av dem vänder tillbaka för att tacka. Hans tacksamhet är mer än en känsla eller några vackra ord. Det är ett uttryck för en levande tro som erkänner Herren som källan till allt gott.

Berättelsen påminner oss om att sann tacksamhet börjar i ett ödmjukt hjärta, men inte stannar där. Den leder oss vidare till ett liv där tron blir till handling och där vi för Herrens kärlek vidare genom det goda vi gör för andra.

Läsningar

Från den Heliga Skrift

Lukas 17:11–19:

På sin färd till Jerusalem tog Jesus vägen genom Samarien och Galileen. När han var på väg in i en by, kom tio spetälska män emot honom. De stannade på avstånd och ropade: "Jesus, Mästare, förbarma dig över oss!" Då han fick se dem, sade han: "Gå och visa er för prästerna." Och medan de var på väg dit, blev de rena.

Och när en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst och föll ner för Jesu fötter och tackade honom. Och han var samarit.

Jesus frågade honom: "Blev inte alla tio rena? Var är de nio? Har verkligen ingen vänt tillbaka för att prisa Gud utom den här främlingen?" Och han sade till honom: "Stig upp och gå! Din tro har frälst dig."

Översättning: Svenska Folkbibeln 1998

Från den Himmelska läran

Arcana Coelestia # 8263:

Herren önskar inte ära för sin egen skull, utan enbart för den människas skull som tillskriver Honom äran. Den som tillskriver Honom ära gör det därför att hon vördar Honom som den Högste och i ödmjukhet betraktar sig själv som ingenting i jämförelse med Honom.

Och eftersom både vördnad och ödmjukhet är närvarande när en människa tillskriver Herren ära, befinner hon sig i ett tillstånd där hon kan ta emot inflödet av det goda från Herren, och därmed också av kärleken till Honom.

Predikan

"Lova Herren, min själ, ja, hela mitt inre skall prisa hans heliga namn! Lova Herren, min själ, och glöm inte alla hans välgärningar..." (Psaltaren 103:1–2)

Så står det i Psaltaren 103.

Det är en uppmaning som vi behöver höra om och om igen. Glöm inte det goda. Kom ihåg varifrån det kommer. Se vad Herren gör och tacka Honom.

I dagens läsning följer vi tio människor som får något oerhört stort av Herren. Men berättelsen handlar om något mycket mer än enbart ett kroppsligt läkande. Den visar oss vägen till en frälsande tro.

Jesus är på väg mot Jerusalem när tio spetälska män kommer emot honom. På grund av sin sjukdom måste de stanna på avstånd. De ropar:

"Jesus, Mästare, förbarma dig över oss!" (Lukas 17:13)

Ödmjukheten

I dessa ord finns något grundläggande för hela vårt andliga liv. Här finns det ödmjukhet och det är det första steget mot en frälsande tro. Att ödmjuka sig själv och ropa på hjälp.

Männen försöker inte imponera på Herren. De berättar inte varför de förtjänar hans hjälp. De, med hopp och förtvivlan, ödmjukt erkänner:

"Vi klarar inte detta själva. Vi behöver dig."

I den Himmelska lära står det att om tro ska finnas måste en öppenhet mot Herren finnas och för att en öppenhet mot Herren ska finnas så måste också ödmjukhet finnas.

(Arcana Coelestia 2423)

Ödmjukhet betyder inte att vi tänker illa om oss själva. Ödmjukhet betyder att vi inser att vi inte är själva källan till livet, kärleken och det goda. Att vi behöver Herren. Herren säger i Matteusevangeliet:

"Saliga är de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket... Saliga är de ödmjuka, de skall ärva jorden." (Matteus 5:3)

Den som är fattig i anden vet att hon behöver ta emot och just därför kan hon ta emot. Det är ödmjukhet och de som är ödmjuka kommer ärva jorden. De tio spetälska gör just detta. De ropar på hjälp.

Men deras ödmjukhet visar sig också i det som händer därefter. Herren säger till dem:

"Gå och visa er för prästerna." (Lukas 17:14)

De är fortfarande spetälska när Herren säger åt dem att gå. De får ingen förklaring och ingen garanti som de först kan kontrollera. De får Herrens ord och lyder dem. Ödmjukhet är alltså inte bara att ropa "Herre, hjälp mig". Ödmjukhet är också att vara beredd att lyssna och följa Herrens ord, i stället för göra det man själv vill.

"Och medan de var på väg dit, blev de rena."

(Lukas 17:14)

Det säger något viktigt om tron. Vi vill gärna se hela vägen innan vi börjar följa Herren. Vi vill veta hur allt ska ordna sig. Men ibland säger Herren bara: Börja gå. Ta nästa steg. Alla tio blir rena. Alla tio tar emot gåvan. Det säger någonting om Herrens sätt att ge. Herren själv säger i Matteusevangeliet att:

"Han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga". (Matteus 5:45)

Herren ger till alla! Men, nu händer något som skiljer en av de tio från de andra.

Tacksamheten

"När en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka..." (Lukas 17:15)

De andra måste också ha märkt att sjukdomen var borta. Men denne man ser något mer än själva gåvan. Han ser vem som gav gåvan. Här kommer nästa steg i en frälsande tron: tacksamheten.

Mannen vänder tillbaka, prisar Herren med hög röst, faller ner vid Jesu fötter och tackar Honom. Mannen som nyss stod på avstånd ligger nu vid Herrens fötter. Han som ropade efter hjälp ropar nu av glädje och tacksamhet.

Det står i den Himmelska Läran att när människan prisar Herren så ödmjukar hon sig inför Honom. Då kommer hon i ett tillstånd där hon kan ta emot det goda som strömmar in från Herren. (Arcana Coelestia 8263)

Här finns en viktig sanning: Herren behöver inte vår tacksamhet. Vi behöver vår tacksamhet.

När Ordet uppmanar oss att tacka Herren är det för att något händer med oss när vi tackar. När jag säger tack erkänner jag att jag har tagit emot något. Jag erkänner att jag inte själv är källan till gåvan jag har fått. Jag lyfter blicken från mig själv.

Det betyder inte att allt som händer i livet är gott. Det finns sorg, sjukdom och förluster. Men mitt i detta upphör inte Herren att ge. Det finns kärlek att ta emot och ge vidare, sanning att upptäcka och nya möjligheter att börja om.

Handling

Men berättelsen slutar inte med att mannen ligger vid Jesu fötter och tackar. Jesus säger:

"Stig upp och gå!" (Lukas 17:19)

Här kommer nästa steg i en frälsande tro. Tron måste bli handling. Mannen ska inte stanna vid Herrens fötter. Han ska resa sig och gå ut i livet. Det han har fått från Herren ska nu följa med honom.

Den Himmelska Läran berättar om människor som trodde att himlens glädje bestod i att ständigt prisa och välsigna Herren. Men de fick lära sig att Herren inte behöver människors lovprisningar. Herren vill att människan ska göra kärlekens goda gärningar och genom ett sådant liv får hon ta emot lycka från Honom. (Arcana Coelestia 456)

Det största tack vi kan ge Herren är därför inte bara orden "Tack, Herre". Den djupaste tacksägelsen blir alltså ett sätt att leva.

Om jag är tacksam för kärleken jag har fått vill jag visa kärlek. Om jag är tacksam för förlåtelse vill jag förlåta andra. Om någon har burit mig genom en svår tid vill jag bära någon annan.

Det goda kommer från Herren. Vi tar emot det i ödmjukhet. Vi blir tacksamma för det vi har fått. Sedan reser vi oss, låter det goda forma oss och så ger vi vidare till vår nästa. Och det är precis här Herren säger de avgörande orden:

"Din tro har frälst dig." (Lukas 17:19)

Nu kan vi se hela rörelsen för en frälsande tro.

Först ropar mannen tillsammans med de andra: "Förbarma dig över oss!" och därefter lyder Herrens uppmaning. Det är ödmjukheten. När han ser vad Herren har gjort vänder han tillbaka och tackar. Det är tacksamheten. Sedan säger Herren:

"Stig upp och gå." (Lukas 17:19)

Ödmjukheten, tacksamheten och tron blir till handling. Och om allt detta säger Herren:

Det är en frälsande tro.

En frälsande tro är alltså inte bara att tro att Herren finns. Det är en rörelse i hela människans liv. Jag inser att jag behöver Herren. Jag lyssnar på Honom. Jag tar emot från Honom. Jag tackar Honom. Sen låter jag det forma mitt liv.

Utan ödmjukhet finns ingen sådan tro, för då tror människan att hon klarar sig utan Herren. Utan tacksamhet erkänner hon inte varifrån det goda kommer. Och utan handling stannar tron vid ord.

De nio

Men mitt i dagens berättelse ställer Herren också en allvarlig fråga:

"Blev inte alla tio rena? Var är de nio?" (Lukas 17:17)

De nio hade också ropat på Herren. De hade också lytt honom. De hade också blivit rena. De hade tagit emot samma gåva. Men de vände inte tillbaka.

Blev Herren förbannad? Nej.

Herren tar inte tillbaka sin gåva. Herren slutar inte att vara god för att människan glömmet Honom. Problemet med otacksamheten är inte att Herre blir förolämpad och därför vill straffa oss. Problemet är vad otacksamheten gör med oss.

Om vi inte erkänner varifrån det goda kommer börjar vi så småningom betrakta det som vårt eget. Det som först var en gåva blir en självklarhet. Självklarheten blir en rättighet och till sist kanske vi tänker: Detta är mitt. Detta har jag själv åstadkommit.

Då börjar hjärtat sluta sig.

Den Himmelska Läran skriver att det som kommer från Herren inte kan tas emot av ett hjärta fyllt av stolthet och självkärlek, utan det är enbart ett ödmjukt och tacksamt hjärta som kan ta emot Herrens inflöde. (Arcana Coelestia 9377)

Det är därför Herren vill att vi ska vara tacksamma. Inte för att trycka ner oss, utan för att kunna lyfta oss. Inte för att Han behöver vårt tack, utan för att tacksamheten öppnar oss för Honom.

Den otacksamma människan börjar lätt se mer av det hon saknar än av det hon har fått.

Varför har någon annan mer än jag? Varför får inte jag det jag vill?

En människa kan därför få mer och mer och ändå bli mindre lycklig. Om hjärtat inte kan tacka hittar det alltid något nytt som saknas. Otacksamheten gör oss fattiga mitt bland gåvorna.

Frälsning

Tacksamheten gör motsatsen. Den öppnar våra ögon för det goda som redan finns. Den förnekar inte sorgen eller svårigheterna, men den hjälper oss att se att Herren fortfarande är närvarande och fortfarande ger oss möjligheter att ta emot det goda.

I den Himmelska Läran står det att vara tacksam för allt gott och sant som kommer från Herren ger evig lycka. (Uppenbarelsen Förklarad 340)

Det är därför berättelsen om de tio spetälska är så viktig. Den visar oss inte bara en man som blir botad. Den visar oss en väg att leva.

När vi ser det goda, låt oss göra som mannen i dagens berättelse. Låt oss tacka Herren idag. Inte för att Herren behöver vår tacksamhet, utan för att vi behöver Honom. Inte för att Herren måste känna sig älskad, utan för att vi behöver bli befriade från att sätta oss själva i centrum. Inte för att Herren behöver höra vårt tack, utan för att ett tacksamt och ödmjukt hjärta öppnar upp sig för Hans kärlek, Hans sanning och Hans himmel.

När vi, med ödmjukhet, ropar på Herren, tar emot Hans ljus och värme med tacksamhet, låter det forma oss och låter det bli en del av våra liv, det är då Herren säger:

"Din tro har frälst dig." (Lukas 17:19)

Amen!